# Ο «ιστοχώρος» της ντροπής (Γεώργιος Π. Μαλούχος)

**Categories :** ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

**Date :** 20 Νοεμβρίου, 2006

*Στον ιστοχώρο της Πολεμικής Αεροπορίας, στις 14 Νοεμβρίου, η απουσία κάθε αναφοράς για τον σμηναγό Κώστα Ηλιάκη, ο οποίος στις 23 Μαϊου, έχασε την ζωή του για το καθήκον πάνω απ' το Αιγαίο, ήταν εκκωφαντική.*

«Σας καλωσορίζουμε στον ιστοχώρο της Πολεμικής Αεροπορίας. Σκοπός της παρουσίας μας στο Διαδίκτυο είναι η παροχή ενός πλήθους πληροφοριών για την αποστολή, την οργάνωση, το αμυντικό έργο, καθώς και την προσφορά της Πολεμικής Αεροπορίας στο κοινωνικό σύνολο. Μπορείτε να μάθετε για τα τελευταία νέα που αφορούν την Π.Α., διαγωνισμούς, θέματα προσωπικού κ.ά.».

Αυτό το εισαγωγικό κειμενάκι περιμένει όποιον επισκέπτεται την ηλεκτρονική σελίδα www.haf.gr, το «σάιτ» της Πολεμικής Αεροπορίας στο Διαδίκτυο. Και αισθητικά και λειτουργικά, το σάιτ είναι πολύ φροντισμένο. Εχει ωραία χρώματα, έχει Παρθενώνες, έχει εντυπωσιακά αεροπλάνα και κάσκες, έχει ασκήσεις, επισκέψεις, εμβλήματα, έχει μπόλικη ιστορία και ακόμα περισσότερες δημόσιες σχέσεις. Εχει τα πάντα, αλλά δεν έχει ένα: δεν έχει ίχνος από τον σμηναγό Κώστα Ηλιάκη, ο οποίος, στις 23 Μαΐου, έδωσε τη ζωή του για το καθήκον πάνω απ’ το Αιγαίο. Για το υπέροχο σάιτ της Πολεμικής Αεροπορίας που μας καλωσορίζει στον διαδικτυακό της «ιστοχώρο», αυτός ο άνθρωπος δεν υπήρξε και δεν πέθανε ποτέ...

Θα πείτε, έχει σημασία; Τελικά, έχει. Εχει, γιατί δεν αφορά τους 500 ή τους 50.000, όσοι κι αν είναι, που θα επισκεφθούν αυτή τη σελίδα. Δεν αφορά καν εκείνους που θέλουν να πληροφορηθούν, να ερευνήσουν, να μάθουν για τον Ηλιάκη και τη μοιραία πτώση του. Αφορά κάτι πολύ ευρύτερο: Τον αληθινό σεβασμό στη μνήμη ανθρώπων που πέθαναν ήρωες.

Ομως, ακόμα κι αυτός ο σεβασμός να λείπει, ακόμα κι αυτό, μπορεί κανείς τελικά να το δεχθεί. Σε κάθε κοινωνία υπάρχουν διαφόρων ειδών άνθρωποι με διαφόρων ειδών απόψεις. Ανάμεσα σε αυτές δικαιούνται να υπάρχουν τόσο η αδιαφορία, όσο και η αντίρρηση για το ποιος είναι ήρωας και ποιος δεν είναι, το ποιος πρέπει να τιμάται και ποιος όχι. Αυτά είναι απολύτως θεμιτά. Εκείνο που δεν είναι θεμιτό, είναι τα δύο μέτρα και δύο σταθμά: Εκεί που υπάρχει μιντιακό ενδιαφέρον, όλοι να κόπτονται για τον ήρωα. Κι εκεί που δεν υπάρχει, αυτός να εξαφανίζεται.

Ψάχνοντας λοιπόν, για άλλο λόγο, το σάιτ της Π.Α. στις 14 Νοεμβρίου, η απουσία κάθε αναφοράς για τον Ηλιάκη ήταν εκκωφαντική. Αν αναζητάς κάτι άλλο, στην αρχή, δεν μπορείς να το συνειδητοποιήσεις. Αλλά κάτι σε ενοχλεί. Το μυαλό αναζητά το κενό που το ένστικτο «φωνάζει» ότι υπάρχει. Κι όταν κάποιος ανακαλύπτει ότι για την Π.Α. ο Ηλιάκης δεν υπήρξε ποτέ, τότε δεν μπορεί παρά να θυμώσει. Στην πρώτη σελίδα τίποτα. Περισσεύουν τα εντυπωσιακά «χτυπήματα» για τις δημόσιες σχέσεις του «Αρχάγγελου», αλλά Ηλιάκης πουθενά. Ετσι, ανατρέχεις στην «Ιστορία», στο ειδικό κεφάλαιο για τον «21ο αιώνα». Αλλά ακόμα κι εκεί απόλυτο σκοτάδι. Μετά λες, δεν μπορεί, και πας με τη μηχανή αναζήτησης στις «λέξεις–κλειδιά». Ε, τότε, το κενό γίνεται ακόμα πιο εντυπωσιακό. Η μηχανή πληροφορεί πως Ηλιάκης «δεν βρέθηκε» ανάμεσα σε εκατοντάδες σελίδες αναφορών. Βάζεις πεσόντες, τίποτα. Οσο κι αν νιώθεις γραφικός, βάζεις ήρωες, αλλά πάλι τίποτα. Οταν όμως βάζεις, λ.χ., το όνομα του αρχηγού της Αεροπορίας, το σάιτ ξαφνικά γίνεται λαλίστατο. Τελικά, ο μόνος τρόπος για να δεις γραμμένο το όνομα του Ηλιάκη, είναι να ξέρεις την ημερομηνία του θανάτου του και να ανατρέξεις στις ανακοινώσεις Τύπου των ημερών που ακολούθησαν. Αυτές, τουλάχιστον, υπάρχουν, αν φυσικά μπορεί κανείς να τις εντοπίσει...

Αυτά συμβαίνουν στο σάιτ της Πολεμικής Αεροπορίας το απόγευμα της Τρίτης, 14 Νοεμβρίου 2006. Πολύ νωρίς για να παραδώσει κανείς ένα κείμενο για τα σχόλια της Κυριακής. Αλλά και πολύ αργά για να το αλλάξει. Γιατί, τι να είναι εκείνο που μπορεί να έχει περισσότερη σημασία; Μήπως το πώς πήγε το Πολυτεχνείο; Μα αυτή η υποκρισία, αυτή η κενότητα που όλο γενικεύεται, είναι που φτιάχνει κάθε χρονιά τα του Πολυτεχνείου.

Σ’ αυτή την ηθική και την πολιτική των δημοσίων σχέσεων, την αναγωγή στον βαθύτερο δυνατό μηδενισμό «χρωστάμε» το ότι μια κοινωνία ολόκληρη κοιτάζει, «καταδικάζει», αποδέχεται και συνεχίζει κάθε χρονιά. Εκεί, σε εκείνο το σάιτ βρίσκεται η μήτρα, η επιτομή, ο σκληρός πυρήνας της απαξίωσης.

Οταν σ’ αυτό ο Ηλιάκης είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ, όταν διαβάζεις ότι «έγινε αναζήτηση για “Ηλιάκης” και δεν βρέθηκε περιεχόμενο» (πόσο συμβολική αυτή η διατύπωση της γλώσσας λανθάνουσας!), τότε, άραγε, για όλα τ’ άλλα του δημόσιου πράγματος, τι μπορείς να πεις που να ’χει αξία; Μάλλον, όχι πολλά.

**Σχετικός σύνδεσμος**: "Με τιμές ήρωα το τελευταίο αντίο στον σμηναγό Κώστα Ηλιάκη"

(Πηγή: "Καθημερινή" 19/11/2006)